पप्रच्छ विस्मितमना मुनीनां शृण्वतामिदं ॥ १४ ॥

युधिष्ठिर उवाच ॥ अहो अत्यद्भुतं ह्येतद्दुर्लभैकान्तिनामपि ।

वासुदेवे परे तत्त्वे प्राप्तिश्चैद्यस्य विद्विषः ॥ १५ ॥

एतद्वेदितुमिच्छामः सर्व एव वयं मुने ।

भगवन्निन्दया वेनो द्विजैस्तमसि पातितः ॥ १६ ॥

दमघोषसुतः पाप आरभ्य कलभाषणात् ।

संप्रत्यमर्षी गोविन्दे दन्तवक्त्रश्च दुर्मतिः ॥ १७ ॥

शपतोरसकृद्विष्णुं यद्ब्रह्म परमव्ययं ।

श्वित्रो न जातो जिह्वायां नान्धं विविशतुस्तमः ॥ १८ ॥

कथं तस्मिन् भगवति दुरवग्राह्यधामनि ।

पश्यतां सर्वलोकानां लयमीयतुरञ्जसा ॥ १९ ॥

एतद्भ्राम्यति मे बुद्धिर्दीपार्चिरिव वायुना ।

ब्रूह्येतदद्भुततमं भगवान् ह्यत्र कारणं ॥ २० ॥

शुक उवाच ॥ राज्ञस्तद्वच आकर्ण्य नारदो भगवानृषिः ।

तुष्टः प्राह तमाभाष्य शृण्वत्यास्तत्सदः कथाः ॥ २१ ॥

नारद उवाच ॥ निन्दनस्तवसत्कारन्यक्कारार्थं कलेवरं ।

प्रधानपरयो राजन्नविवेकेन कल्पितं ॥ २२ ॥

हिंसा तदभिमानेन दण्डपारुष्ययोर्यथा ।

वैषम्यमिह भूतानां ममाहमिति पार्थिव ।

यन्निबद्धोऽभिमानोऽयं तद्वधात् प्राणिनां वधः ॥ २३ ॥

तथा न यस्य कैवल्यादभिमानोऽखिलात्मनः ।

परस्य दमकर्तुर्हि हिंसा केनास्य कल्पते ॥ २४ ॥